

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/117/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6214010155
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6214010155.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavoja Sendeckého, na neverejnom zasadnutí dňa 8. októbra 2015, prejednal odvolanie okresného prokurátora, proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš z 09.03.2015 sp.zn. 3T/19/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec v r a c i a okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného Zoltána W. za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1,3 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

od 01.10.2010 do konca júna 2014 v N. a na iných presne nezistených miestach neplnil riadne vyživovaciu povinnosť k svojim deťom O. W., nar. XX.XX.XXXX a N. W., nar. XX.XX.XXXX, rozsah vyživovacej povinnosti mu bol určený rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp.zn. 3C/643/2000 zo dňa 06.03.2001, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.05.2001 a to na každé dieťa mesačne po 1.000,- Sk (33,19 Eur) počnúc od 22.05.2001 do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred do rúk matky detí S. W., nar. XX.XX.XXXX, tento rozsudok bol zmenený rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp.zn. 7P/16/2013 z 27.11.2013 a to počnúc od 01.04.2013 vo výške 80,- Eur mesačne na každé dieťa do 15. dňa v mesiaci vopred do rúk matky detí S. W., za uvedené obdobie obžalovaný dlhuje na výživnom pre obe svoje deti čiastku 3.125,48 Eur.

Následne podľa § 44 Tr. zák. u obžalovaného upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na trestný rozkaz Okresný súd Komárno z 18.02.2014 sp.zn. 11T/12/2014, ktorý bol uznaný za vinného z prečinu nedovedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Tr. zák. a bol mu podľa § 277 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov. Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. mu bol výkon trestu podmienienečne odložený s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu bol trest podmienienečne odložený s probačným dohľadom v skúšobnej dobe, pričom skúšobná doba mu bola stanovená podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. na tri roky. Taktiež mu bola uložená podľa § 51 ods. 4 Tr. zák. povinnosť podľa svojich schopností zaplatiť v skúšobnej dobe neodvedené poistné na nemocenské poistenie, na sociálne poistenie, starobné dôchodkové poistenie, príspevky na starobné dôchodkové poistenie, poistné na invalidné poistenie a na poistenie nezamestnanosti.

Zároveň mu bol podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Komárno z 22.04.2013 sp.zn. 3T/20/2013 a všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce. Podľa §

287 ods. 1,2 Tr. zák. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť „poškodenej“ S. W. škodu v sume 4.405,48 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie okresný prokurátor, ktorý sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Okresný prokurátor považuje napadnutý rozsudok za nezákonný a v prvom rade preto, že súd prvého stupňa nezákonne postupoval pri ustálení obdobia, po ktoré si obžalovaný neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, a potom aj výšku zaostaleho výživného voči maloletým deťom, celkové skutkové závery súdu prvého stupňa nie sú ustálené zákonným spôsobom. Poukázal na ust. § 122 ods. 13 Tr. zák., podľa ktorého ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa takéto konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok. To neplatí, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. V takom prípade ide o pokračovacie konanie až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa, alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu. Súd prvého stupňa postupoval v rozpore s citovaným ustanovením Trestného zákona, keď ustálil, že vyživovaciu povinnosť voči svojím deťom Vivien a Krištofovi neplnil od 01.10.2010 do konca júna 2014, keď skutková veta napadnutého rozsudku je v rozpore s výpoveďou svedkyne Evy Molnárovej na hlavnom pojednávaní z 09.03.2015 a v rozpore s ust. § 122 ods. 13 Tr. zák., teda skutkové závery súdu prvého stupňa nie sú zákonné.

Rovnako nezákonne postupoval súd vo výroku o treste, keď upustil od uloženia súhrnného trestu v zmysle § 44 Tr. zák., keďže obžalovaný sa prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1,3 písm. b) Tr. zák. dopustil, resp. tento trestný čin dokonal 09.03.2015, ohraničený vynesením rozsudku okresného súdu. Tiež nie je možné zistiť z napadnutého rozsudku v jeho dôvodovej časti, akými právnymi úvahami sa riadil súd prvého stupňa, keď upustil od uloženia súhrnného trestu, hoci podľa jeho názoru neboli splnené zákonné podmienky na takýto postup. Obžalovaný totiž nespáchal trestný čin skôr, ako mu bol doručený trestný rozkaz Okresného súdu Komárno z 18.02.2014 sp.zn. 11T/12/2014.

Podľa § 353 ods. 6 Tr. por., trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku a účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému. Zákonné podmienky na uloženie súhrnného trestu neboli splnené ani bezprostredne po podaní obžaloby, v skutkovej vete obžaloby je skutok obžalovaného časovo ohraničený do 30.06.2014.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák., ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie súhrnného trestu.

Vzhľadom k tomu, že okresný súd sa pri konaní a rozhodovaní neriadil dôsledne uvedenými ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku, navrhol zrušiť tento rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd na základe odvolania okresného prokurátora preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj konanie rozsudku predchádzajúce, a zistil, že odvolanie okresného prokurátora je v celom rozsahu opodstatnené a dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie, pritom na hlavnom pojednávaní konal v neprítomnosti obžalovaného, ktorý požiadal o vykonanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti vzhľadom k tomu, že pracuje v zahraničí a okrem toho by chcel spísať dohodu, resp. potvrdenie pri odovzdaní zaostaleho výživného s matkou maloletých detí.

Súd prvého stupňa vypočul na hlavnom pojednávaní aj matku maloletých detí, S. W., z obsahu výpovede ktorej vyplýva, že obžalovaný si naďalej neplní svoju vyživovaciu povinnosť, s obžalovaným sa nestretáva a len od rodiny vie, že mal zamestnať niekde v zahraničí, pritom ako otec maloletých detí sa o ne vôbec nezaujíma, neprispieva žiadnym spôsobom a prostriedkami na ich potreby a výživu. Ani exekútorke sa nepodarilo od obžalovaného vymôcť žiadne prostriedky na výživné, hoci dala pred štyrmi rokmi takýto návrh.

Je teda zrejme, že obžalovaný do 09.03.2015, kedy rozhodoval okresný súd, neplnil vôbec svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom O. a N. W., o deti sa nezaujímal a skôr sa vyhýba povinnosti plniť súdom stanovené výživné v zmysle rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš zo 06.03.2001 sp.zn. 3C/643/2000, ktorým bola uložená povinnosť prispievať na každé dieťa vopred do 15 - teho dňa v mesiaci 1.000,- Sk (33,19 Eur), a to na každé dieťa zvlášť.

Z obsahu odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku okresného súdu nemožno vôbec zistiť, ako postupoval pri hodnotení dôkazov, akými právnymi úvahami sa spravoval jednak pri rozhodovaní o vine a tiež vo výroku o treste, resp. aj vo výroku o náhrade škody, predmetný rozsudok je z tohto pohľadu nepreskúmateľný.

Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie odvolania okresného prokurátora, s ktorými právnymi názormi sa v plnej miere stotožňuje, predovšetkým pri ustálení skutkového stavu, a v konečnom dôsledku zaostaleho výživného, sa neriadil ust. § 122 ods. 13 Tr. zák., podľa ktorého

ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa také konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok; to neplatí, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207. V takom prípade ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu.

Z odôvodnenia rozsudku, ako už bolo uvedené, nie je možné zistiť, prečo súd prvého stupňa nerešpektoval citované ustanovenie Trestného zákona a uzavrel koniec páchania trestného činu na koniec júna 2014 a ako sa potom vysporiadal s citovaným ustanovením Trestného zákona a aj súdnou praxou pri rozhodovaní o tomto druhu trestnej činnosti.

Rovnako sa odvolací súd musí stotožniť s názorom súdu prvého stupňa, že v danom prípade nejde o situáciu, keď prichádza v úvahu uloženie súhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku, resp. vo vzťahu k trestnému rozkazu Okresného súdu Komárno z 18.02.2014 sp.zn. 11T/12/2014 a následne potom s prihliadnutím na upustenie od uloženia súhrnného trestu v zmysle § 44 Tr. zák. súdom prvého stupňa. Je nesporné, že predmetný trestný rozkaz bol obžalovanému doručený vo februári roku 2014 a právoplatným a vykonateľným zostal 11.03.2014. Obžalovaný na jednej strane čiastočne už v tomto období páchal trestnú činnosť, ale aj po doručení predmetného trestného rozsudku a nadobudnutí jeho právoplatnosti, pokračoval v páchaní trestnej činnosti podľa vykonaného dokazovania až do vynesenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým dňom malo byť skutkovo uzavreté konanie páchania trestného činu konaním obžalovaného.

Uvedeným ustanovením Trestného zákona sa vôbec súd prvého stupňa nezaoberal a nesprávne potom aplikoval nielen ust. § 353 ods. 6 Tr. por., ale aj ust. § 42 ods. 1 Tr. zák., vrátane ust. § 44 Tr. zák., ktorým upustil od uloženia údajného súhrnného trestu, ktorého uloženie za týchto okolností a dôkaznej situácie neprichádza v úvahu.

Okrem toho u obžalovaného dochádza k pochybeniu súdu prvého stupňa, ktorý tak v zápisnici o hlavnom pojednávaní, ako aj v ostatných častiach, vrátane rozsudku, označuje matku maloletých detí za poškodenú, vrátane výroku o náhrade škody, hoci pri tomto prečine nejde o poškodenú zo strany matky maloletých detí, pokiaľ voči nej samej nie je zanedbané povinné výživné z titulu iného, poškodenými sú maloleté deti, voči ktorým si obžalovaný neplní zákonné povinnosti vyživovať iného a matka je len zákonnou zástupkyňou maloletých detí tak v občianskoprávnom, resp. rodinnom, ako aj trestom práve. Je len logické, že táto skutočnosť nemala byť prehliadnutá ani okresným súdom a v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 48 ods. 1, § 46 ods. 1 až ods. 9 a § 48 ods. 4 Tr. zák. a celý siedmy diel druhej hlavy Trestného poriadku.

Zo strany súdu prvého stupňa ide zjavne o neudržateľný rozsudok v konštrukcii napadnutého rozsudku, vrátane procesných pochybení. Tieto pochybenia nemohol odvolací súd z pohľadu jeho právomoci odstrániť za súd prvého stupňa, preto vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie a konať pri dodržaní všetkých základných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, vrátane rešpektovania ustanovení § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por. a pri vyhotovení rozsudku tiež § 168 ods. 1 Tr. por., pretože odôvodnenie rozsudku okresného súdu nemá základné náležitosti v zmysle týchto ustanovení, podľa ktorých

orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie,

orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán,

ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Až po odstránení uvedených pochybností bude môcť súd prvého stupňa zákonne rozhodnúť o ďalšom postupe v predmetnej veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.